WYROK TRYBUNAŁU (trzecia izba)
z dnia 5 października 2006 r.*

W sprawie C-100/05

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Gerechtshof te Amsterdam (Niderlandy) postanowieniem z dnia 18 lutego 2005 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 28 lutego 2005 r., w postępowaniu:

ASM Lithography BV

przeciwko

Inspecteur van de Belastingdienst-Douane Zuid/kantoor Roermond,

TRYBUNAŁ (trzecia izba),

w składzie: A. Rosas, prezes izby, J. Malenovský, J.P. Puissochet, U. Lõhmus (sprawozdawca) i A. Ó Caoimh, sędziowie,

* Język postępowania: niderlandzki.

rzecznik generalny: M. Poiares Maduro,
sekretarz: K. Sztranc, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 12 stycznia 2006 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

— w imieniu ASM Lithography BV przez E.H. Mennesa i L.E.C. Kantersa, belastingadviseurs,

— w imieniu rządu niderlandzkiego przez H.G. Sevenster i M. de Mol oraz przez M. de Grave'a, działających w charakterze pełnomocników,

— w imieniu Komisji Wspólnot Europejskich przez J. Hottiaux, działającą w charakterze pełnomocnika, i F. Tuytschaevera, adwokata,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 121 ust. 1, art. 122 lit. c) oraz art. 236 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, str. 1, zwany dalej „kodeksem celnym").

2 Wniosek ten został przedstawiony w ramach sporu pomiędzy ASM Lithography BV (zwaną dalej „ASM Lithography") a Inspecteur van de Belastingdienst-Douane Zuid/kantoor Roermond (zwanym dalej „inspektorem") w przedmiocie wniosku o zwrot należności celnych od towarów dopuszczonych do swobodnego obrotu między październikiem 1998 r. a lipcem 2000 r.

Ramy prawne

3 Artykuł 114 kodeksu celnego stanowi:

„1. Bez uszczerbku dla art. 115 procedura uszlachetniania czynnego pozwala na poddanie na obszarze celnym Wspólnoty jednemu lub większej liczbie procesów uszlachetniania:

a) towarów niewspólnotowych przeznaczonych do powrotnego wywozu poza obszar celny Wspólnoty w postaci produktów kompensacyjnych, bez obciążania tych towarów należnościami celnymi przywozowymi ani stosowania wobec nich środków polityki handlowej;

[...].

2. Niżej wymienione określenia oznaczają:

a) system zawieszeń: procedurę uszlachetniania czynnego w formie przewidzianej w ust. 1 lit. a);

[...]

d) produkty kompensacyjne: wszystkie produkty powstałe w wyniku procesów uszlachetniania;

[...]".

4 Artykuł 121 ust. 1 tego kodeksu stanowi:

„Z zastrzeżeniem art. 122 w razie powstania długu celnego wysokość tego długu określa się na podstawie elementów kalkulacyjnych właściwych dla przywożonych towarów w chwili przyjęcia zgłoszenia o objęcie ich procedurą uszlachetniania czynnego".

5 Zgodnie z art. 122 tego kodeksu:

„W drodze odstępstwa od art. 121 produkty kompensacyjne:

a) podlegają właściwym dla nich należnościom celnym przywozowym, gdy:

— zostaną dopuszczone do swobodnego obrotu i znajdą się w wykazie przyjętym zgodnie z procedurą Komitetu w ilościach proporcjonalnych do wywiezionej części produktów kompensacyjnych nieumieszczonych w tym wykazie. Posiadacz pozwolenia może wnioskować o naliczenie należności za te produkty zgodnie z warunkami określonymi w art. 121;

— podlegają opłatom ustanowionym w ramach wspólnej polityki rolnej i przewidują to przepisy przyjęte zgodnie z procedurą Komitetu;

b) podlegają należnościom przywozowym obliczanym zgodnie z regułami mającymi zastosowanie do właściwej procedury celnej lub dotyczącymi wolnego obszaru celnego bądź składu wolnocłowego, jeżeli zostały objęte procedurą zawieszającą lub zostały umieszczone w wolnym obszarze celnym bądź składzie wolnocłowym.

Jednakże:

— osoba zainteresowana może wnioskować o naliczenie należności zgodnie z art. 121,

— w przypadku gdy produkty kompensacyjne otrzymały jedno z powyżej określonych przeznaczeń celnych, inne niż przetwarzanie pod kontrolą celną, to kwota należności celnych przywozowych nie może być niższa od kwoty naliczonej zgodnie z art. 121;

c) mogą podlegać regułom naliczania należności przewidzianym w ramach procedury przetwarzania pod kontrolą celną, o ile przywożone towary mogły zostać objęte tą procedurą;

[...]".

6 Artykuł 130 kodeksu celnego stanowi:

„Procedura przetwarzania pod kontrolą celną umożliwia użycie towarów niewspólnotowych na obszarze celnym Wspólnoty w procesach zmieniających ich rodzaj lub stan bez stosowania wobec nich należności celnych przywozowych i środków polityki handlowej oraz umożliwia dopuszczenie do swobodnego obrotu produktów powstających w takich procesach z zastosowaniem właściwych dla nich należności celnych przywozowych. Takie produkty nazywane są produktami przetworzonymi".

7 Zgodnie z art. 236 tego kodeksu:

„1. Należności celne przywozowe lub wywozowe podlegają zwrotowi, gdy okaże się, że w chwili uiszczenia kwota tych należności nie była prawnie należna lub że kwota ta została zaksięgowana niezgodnie z art. 220 ust. 2.

[...]

Należności nie podlegają zwrotowi ani umorzeniu, w przypadku gdy fakty, które doprowadziły do zapłacenia lub zaksięgowania kwoty prawnie nienależnej, są wynikiem świadomego [oszukańczego] działania osoby zainteresowanej.

2. Należności celne przywozowe lub wywozowe są zwracane lub umarzane po złożeniu wniosku przed upływem trzech lat, licząc od dnia powiadomienia dłużnika o tych należnościach. Wniosek należy złożyć we właściwym urzędzie celnym.

[...]".

8 Decyzją Rady 97/359/WE z dnia 24 marca 1997 r. dotyczącą zniesienia ceł na produkty technologii informacyjnej (Dz.U. L 155, str. 1) zatwierdzono w imieniu Wspólnoty umowę w sprawie handlu produktami technologii informacyjnej wraz z komunikatem w sprawie jej wykonania. Porozumienie to, składające się z deklaracji ministerialnej z dnia 13 grudnia 1996 r. ustanowionej podczas pierwszej konferencji Światowej Organizacji Handlu w Singapurze oraz z aneksów i załączników do niej, zmierzało do konsolidacji i zniesienia, najpóźniej z dniem 1 stycznia 2000 r., ceł na pewne produkty technologii informacyjnej.

9 W następstwie tej deklaracji ministerialnej, która w swym aneksie zachęcała uczestników do autonomicznego zniesienia ceł przed 1 stycznia 2000 r., Rada Unii Europejskiej ustanowiła rozporządzenie (WE) nr 2216/97 z dnia 3 listopada 1997 r. zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej, oraz zawieszające w sposób autonomiczny pobieranie ceł wynikających ze wspólnotowej taryfy celnej od pewnych produktów związanych z technologią informatyczną (Dz.U. L 305, str. 1) [tłumaczenie nieoficjalne].

10 Artykułem 3 rozporządzenia nr 2216/97 wprowadzono przypis (z) w drugiej części trzeciej kolumnie załącznika I do rozporządzenia nr 2658/87, dla pewnych kodów CN, o następującym brzmieniu:

„(z): Autonomiczne zawieszenie cła na czas nieokreślony" [tłumaczenie nieoficjalne].

11 Rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1677/98 z dnia 29 lipca 1998 r. zmieniającym rozporządzenie (EWG) nr 2454/93, ustanawiającym przepisy w celu wykonania rozporządzenia nr 2913/92 (Dz.U. L 212, str. 18), dodano do listy towarów mogących korzystać z procedury przetwarzania pod kontrolą celną, przedstawionej

w pierwszej kolumnie załącznika nr 87 rozporządzenia Komisji nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r., pewne elektroniczne części składowe, które mogą zostać przetworzone w produkty technologii informacyjnej, wskazane w drugiej kolumnie tego załącznika.

12 Zgodnie z załącznikiem III do rozporządzenia nr 1677/98, „[w] załączniku 87 dodaje się punkt w brzmieniu:

	Kolumna 1	Kolumna 2
Lp.	Towary, które mogą być przetwarzane pod kontrolą celną	Dopuszczalne przetworzenie
»18	Wszelkie elektroniczne części składowe, części, zespoły (włączając w to podzespoły) lub materiały (nawet elektroniczne) niezbędne do funkcjonowania elektroniki produktu przetworzonego	Przetworzenie polegające na wytworzeniu produktów technologii informacyjnej objęte: 1) [...] 2) podpozycją CN określoną w art. 1, 2 lub 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 2216/97 [...] jeżeli w dniu udzielenia zezwolenia obowiązuje [autonomiczne] zawieszenie ceł. [...]«”

Postępowanie przed sądem krajowym i pytania prejudycjalne

13 ASM Lithography projektuje i produkuje urządzenia (aparaty powtarzające zapis) wykorzystywane do produkcji chipów w przemyśle informatycznym. W ramach swej działalności zakupuje ona poza Wspólnotą części i podzespoły wykorzystywane do

produkcji aparatów powtarzających zapis oraz systemów naświetlania jednorazowego i skanowania, a także jako podzespoły i dostarczane nabywcom części zapasowe.

14 Na podstawie rozporządzenia Rady (EWG) nr 1999/85 z dnia 16 lipca 1985 r. w sprawie procedury uszlachetniania czynnego (Dz.U. L 188, str. 1) uchylonego na mocy kodeksu celnego, ASM Lithography uzyskała z dniem 1 stycznia 1988 r. na czas nieokreślony pozwolenie na uszlachetnianie czynne w systemie zawieszeń.

15 ASM Lithography sprzedaje część produktów kompensacyjnych poza Wspólnotę. Zobowiązana jest ona do okresowego składania organom celnym wniosku o rozliczenie procedury dotyczącego towarów nieprzetworzonych i wywiezionych produktów kompensacyjnych.

16 Pozostałe produkty kompensacyjne oraz towary przywożone w stanie nieprzetworzonym, są dopuszczane do obrotu. W zakresie w jakim chodzi o produkty związane z technologią informacyjną, większość z nich mogła korzystać z systemu zawieszeń poboru należności celnych na podstawie rozporządzenia nr 2216/97. Począwszy od sierpnia 1998 r., rozporządzenie nr 1677/98 dodało części elektroniczne do towarów, dla których można korzystać z procedury przetwarzania pod kontrolą celną.

17 Między październikiem 1998 r. a lipcem 2000 r. ASM Lithography przedstawiała miesięczne podsumowania produktów kompensacyjnych dopuszczonych do swobodnego obrotu, w których to podsumowaniach wskazywano w szczególności fakturę za przywiezione towary, zastosowany cennik, administracyjne kody kraju przeznaczenia, pochodzenia i wywozu, wartość celną i kwoty należności celnych.

18 ASM Lithography dokonała obliczenia należności zgodnie z art. 121 kodeksu celnego, na podstawie elementów kalkulacyjnych właściwych dla omawianych towarów w chwili objęcia ich procedurą uszlachetniania czynnego. Z informacji przedstawionych w toku postępowania prejudycjalnego wynika, że gdyby spółka ta powołała się zgodnie z art. 122 lit. c) tego kodeksu na zastosowanie rozporządzenia nr 2216/97 w związku z rozporządzeniem nr 1677/98, obliczenie tych należności zostałoby oparte na elementach kalkulacyjnych produktów kompensacyjnych i jedynie 2–3% omawianych części byłoby obciążone należnościami celnymi, podczas gdy do 97–98% przywożonych produktów miałaby zastosowanie zerowa stawka celna

19 Inspektor sporządził na podstawie podsumowań przedstawionych przez ASM Lithography powiadomienia o kwocie należności celnych, wskazując, że „zastosowanie należności jest zgodne z art. 204 ust. 1 lit. a) [kodeksu celnego] w związku z rezygnacją ze zwolnienia wynikającego z pozwolenia na korzystanie [z procedury uszlachetniania czynnego]" oraz że „powiadomienie o kwocie należności celnych ma charakter tymczasowy". Dług celny został określony przy zastosowaniu art. 121 ust. 1 tego kodeksu i odpowiadał kwocie obliczonej przez ASM Lithography w jej miesięcznych podsumowaniach.

20 Po uiszczeniu należności wynikającej z długu celnego ASM Lithography przedstawiła inspektorowi w dniu 26 kwietnia 2001 r. wniosek o zwrot należności celnych przywozowych na podstawie art. 236 kodeksu celnego na całkowitą kwotę 2 105 393,20 NLG (955 385,78 EUR), który to wniosek został oddalony. Przedstawione następnie odwołanie zostało uznane za bezzasadne decyzją z dnia 2 maja 2002 r.

21 ASM Lithography wniosła następnie skargę przed Gerechtshof te Amsterdam. Sąd ten stwierdza, że w trakcie dopuszczania do swobodnego obrotu omawianych produktów kompensacyjnych ASM Lithography nie złożyła wyraźnego wniosku o zastosowanie do nich reguł przewidzianych w ramach procedury przetworzenia pod nadzorem celnym, na podstawie art. 122 lit. c) kodeksu celnego, oraz że dopiero po sporządzeniu powiadomienia o kwocie należności celnych — na podstawie

art. 121 ust. 1 tego kodeksu — od którego się nie odwołała, ASM Lithography złożyła wniosek o zastosowanie tej procedury.

22 Gerechtshof te Amsterdam powziął jednakże wątpliwość, czy w takim przypadku obliczenie wysokości długu celnego powinno zostać dokonane na podstawie art. 121 ust. 1 kodeksu celnego, czy na podstawie art. 122 lit. c) tego kodeksu, wobec czego postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Czy w odniesieniu do rozpatrywanych produktów kompensacyjnych uznanych za dopuszczone do swobodnego obrotu, określenie długu celnego powinno nastąpić na podstawie elementów kalkulacyjnych wskazanych w art. 122 lit. c) Wspólnotowego kodeksu celnego również wówczas, gdy zainteresowany podmiot nie złożył uprzednio wyraźnego wniosku w tym zakresie?

2) Jeżeli odpowiedź na pytanie pierwsze jest przecząca, czy po poinformowaniu o wysokości należności z tytułu długu celnego określonej na podstawie elementów kalkulacyjnych wskazanych w art. 121 ust. 1 Wspólnotowego kodeksu celnego należy uwzględnić wniosek o dokonanie ponownego obliczenia wysokości długu celnego na podstawie elementów kalkulacyjnych wskazanych w art. 122 lit. c) Wspólnotowego kodeksu celnego, złożony w ramach wniosku o zwrot należności celnych na podstawie art. 236 Wspólnotowego kodeksu celnego?".

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie pytania pierwszego

23 Pytaniem tym sąd krajowy dąży do ustalenia, czy wykładni art. 122 lit. c) kodeksu celnego należy dokonywać w ten sposób, że przy określaniu wysokości długu celnego

wynikającego z dopuszczenia do swobodnego obrotu produktów kompensacyjnych krajowe organy celne są zobowiązane do stosowania reguł naliczania dotyczących procedury przetworzenia pod kontrolą celną, jeśli przywożone towary mogły zostać nią objęte, a zainteresowana spółka nie przedstawiła wyraźnego wniosku w tym zakresie.

24 Artykuł 121 i art. 122 kodeksu celnego przewidują dwie odmienne podstawy obliczenia długu celnego dla towarów przywożonych w ramach procedury uszlachetniania czynnego.

25 Artykuł 121 kodeksu celnego zawiera ogólną zasadę mającą zastosowanie do wszelkich towarów przywożonych w ramach tej procedury, zgodnie z którą w razie powstania długu celnego wysokość tego długu określa się na podstawie elementów kalkulacyjnych właściwych dla przywożonych towarów w chwili przyjęcia zgłoszenia o objęcie ich procedurą uszlachetniania czynnego.

26 Natomiast art. 122 tego kodeksu przewiduje odstępstwo od tej zasady, w zakresie w jakim określa listę szczególnych przypadków, w których wysokość długu celnego jest określana dla produktów kompensacyjnych w oparciu o odmienne kryteria od wskazanych w art. 121.

27 Z brzmienia art. 121 i art. 122 kodeksu celnego wynika, że ponieważ drugi z tych przepisów stosowany jest jako odstępstwo od pierwszego, organy celne są co do zasady zobowiązane — gdy przywożone towary zostają objęte procedurą uszlachetniania czynnego — do określenia wysokości długu celnego zgodnie z art. 121.

Jak słusznie twierdzi rząd niderlandzki w swych uwagach, od obowiązku tego można odstąpić wyłącznie w sytuacjach wskazanych w art. 122 tego kodeksu.

28 Podczas rozprawy ASM Lithography stwierdziła, że w celu zastosowania art. 122 kodeksu celnego, a w szczególności postanowień lit. c) tego przepisu, nie jest potrzebny uprzedni wniosek zainteresowanego podmiotu. Postanowienia zawarte w art. 122 mają bowiem zastosowanie wyłącznie w szczególnych przypadkach, inaczej niż postanowienia art. 121 kodeksu celnego, przy czym pierwszy z wymienionych przepisów stanowi lex specialis, którego zastosowanie ma pierwszeństwo przed tym drugim przepisem.

29 Nie można zgodzić się z tą argumentacją.

30 Artykuł 122 lit. a)–c) kodeksu celnego przewiduje bowiem szereg sytuacji, które mogą mieć zastosowanie do produktów kompensacyjnych, dla celów określenia wysokości należności celnych przywozowych. Z samego brzmienia postanowień lit. a) oraz b) tego przepisu wynika, że gdy produkty kompensacyjne znajdują się w jednej z przewidzianych w nich sytuacji, postanowienia te są obligatoryjnie stosowane przez krajowe władze celne, przy czym zainteresowany podmiot może wnioskować o dokonanie obliczenia zgodnie z art. 121 tego kodeksu.

31 Nie jest tak natomiast w przypadku art. 122 lit. c) tego kodeksu. Sposób, w jaki przepis ten jest sformułowany, nie nakłada na krajowe organy celne obowiązku, lecz ogranicza się do wskazania normy, której zastosowanie jest fakultatywne, w zakresie w jakim stanowi ona, iż w drodze odstępstwa od art. 121 do produktów kompensacyjnych mogą zostać zastosowane reguły naliczania należności przewidziane w ramach procedury przetwarzania pod kontrolą celną, jeśli mogły zostać nią objęte.

32 Wynika z tego, że dla celów określenia wysokości długu celnego przy dopuszczaniu do swobodnego obrotu produktów kompensacyjnych art. 122 lit. c) kodeksu celnego nie nakłada na krajowe organy celne obowiązku stosowania z urzędu reguł naliczania przewidzianych w ramach procedury przetworzenia pod kontrolą celną, jako że przepis ten stosuje się — nawet gdy reguły te są korzystniejsze dla zainteresowanego podmiotu — wyłącznie na wyraźny wniosek zainteresowanego. Z postanowień kodeksu celnego nie wynika bowiem, by ustawodawca wspólnotowy zamierzał nałożyć na krajowe organy obowiązek należytej staranności w odniesieniu do dłużników, zgodnie z którym musiałyby one dbać o interesy tych ostatnich, stosując najkorzystniejsze reguły naliczania należności celnych.

33 Wykładnia ta jest potwierdzona brzmieniem art. 62 ust. kodeksu celnego. Zgodnie z tym artykułem, gdy chodzi o zgłoszenie towarów do procedury celnej, zgłaszający powinien wskazać w nim „wszystkie elementy niezbędne do zastosowania przepisów regulujących procedurę celną, do której zgłaszane są towary". Podobny obowiązek przedstawienia organom celnym wszelkich potrzebnych informacji ciąży na wszystkich zgłaszających w rozumieniu art. 4 pkt 18 kodeksu celnego.

34 Na pytanie pierwsze należy zatem odpowiedzieć, że wykładni art. 122 lit. c) kodeksu celnego powinno się dokonywać w ten sposób, że podczas określania wysokości długu celnego powstałego wskutek dopuszczenia do swobodnego obrotu produktów kompensacyjnych, organy celne nie są zobowiązane do stosowania reguł naliczania należności dotyczących procedury przetworzenia pod kontrolą celną, gdy przywożone towary mogły zostać nią objęte, chyba że zainteresowany podmiot złoży wyraźny wniosek w tym zakresie.

W przedmiocie pytania drugiego

35 Pytaniem tym sąd krajowy dąży zasadniczo do ustalenia, czy wykładni art. 236 kodeksu celnego należy dokonywać w ten sposób, że krajowe organy celne powinny uwzględnić wniosek o zwrot należności celnych, gdy z wnioskiem tym wiąże się ponowne obliczenie przez nie wysokości długu celnego przy zastosowaniu art. 122 lit. c) tego kodeksu, podczas gdy wysokość tego długu została już obliczona przy zastosowaniu art. 121 tego kodeksu, a zainteresowany podmiot został o niej powiadomiony.

36 W swych uwagach rząd niderlandzki stwierdza w tym zakresie, że ponieważ organy celne słusznie zastosowały art. 121 kodeksu celnego, dług celny był prawnie należny w chwili uiszczenia, a w każdym razie, w przypadku gdy podmiotowi zainteresowanemu pozostawiony jest wybór co do metody obliczenia tego długu, podmiot ten nie może powołać się na art. 236 kodeksu celnego, wnosząc a posteriori o zastosowanie innej metody obliczenia, która jest dla niego korzystniejsza.

37 Z argumentacją tą nie można się zgodzić.

38 Z brzmienia art. 236 kodeksu celnego wynika, że krajowe organy celne dokonują zwrotu należności w zakresie, w jakim stwierdzono, między innymi, że w chwili uiszczenia kwota tych należności nie była prawnie należna.

39 Jest prawdą, że jak wynika to z odpowiedzi na pytanie pierwsze, krajowe organy celne są uprawnione do określenia wysokości długu celnego zgodnie z art. 121 kodeksu celnego, jeśli podmiot zainteresowany nie wnosi wyraźnie o zastosowanie do produktów kompensacyjnych reguł naliczania przewidzianych w ramach procedury przetwarzania pod kontrolą celną, podczas gdy przywożone towary mogły zostać objęte tą procedurą.

40 Wynika z tego, że w takiej sytuacji przywożone towary mogą słusznie zostać uznane za podlegające należnościom celnym przywozowym w następstwie czego należności te zostają zgodnie z prawem pobrane. Ponadto w niniejszej sprawie ASM Lithography przedstawiając miesięczne podsumowania dotyczące produktów kompensacyjnych, obliczyła wysokość należności na podstawie art. 121 kodeksu celnego, a niderlandzkie władze celne sporządziły powiadomienie o wysokości należności celnych odpowiadające kwocie obliczonej przez to przedsiębiorstwo przy zastosowaniu tego przepisu.

41 Jednakże okoliczność, że w niniejszej sprawie należności celne zostały w momencie ich uiszczenia pobrane zgodnie z prawem wobec braku wniosku ASM Lithography o zastosowanie art. 122 lit. c) kodeksu celnego, nie może prowadzić do uznania ich a posteriori — pomimo wniesienia w późniejszym okresie takiego wniosku — za prawnie należne w rozumieniu art. 236 ust. 1 kodeksu celnego, gdyż, po pierwsze, brak wniosku w momencie uiszczenia należności celnych był skutkiem błędu polegającego na niezamierzonym zaniechaniu, którego nie można uznać za skorzystanie z prawa wyboru, które z definicji wymaga zaistnienia odpowiedniego zamiaru, a po drugie — jak wiadomo — należne prawnie kwoty byłyby w następstwie takiego wniosku niższe od kwot uiszczonych lub nawet zerowe (zob. podobnie wyrok z dnia 20 października 2005 r. w sprawie C-468/03 Overland Footwear, Zb.Orz. str. I-8937, pkt 68 i 69).

42 Wynika z tego, że jeżeli spełnione zostaną przesłanki wskazane w art. 236 kodeksu celnego — w szczególności brak oszukańczego działania zgłaszającego oraz dotrzymanie terminu trzech lat przewidzianego na złożenie wniosku o zwrot — przepis ten ma zastosowanie, w sytuacji gdy wniosek o zwrot należności celnych przywozowych zostanie przedstawiony po złożeniu przez przedsiębiorstwo zgłoszenia o dopuszczenie do swobodnego obrotu, w którym na skutek błędu obliczyło ono wysokość długu na podstawie art. 121 tego kodeksu, zamiast wystąpić na podstawie art. 122 lit. c) tego kodeksu o określenie tej wysokości według reguł naliczania przewidzianych w ramach procedury przetwarzania pod kontrolą celną. Do sądu krajowego należy dokonanie oceny, czy przesłanki te zostały spełnione.

43 W świetle powyższego wykładni art. 236 kodeksu celnego należy dokonywać w ten sposób, że krajowe władze celne powinny uwzględnić wniosek o zwrot należności celnych, w razie stwierdzenia, iż w następstwie błędu zainteresowanego podmiotu, a nie wskutek jego wyboru, wysokość długu celnego została określona przy zastosowaniu art. 121 tego kodeksu i przekazana do wiadomości zainteresowanego. Wniosek powinien zostać uwzględniony również wówczas, gdy wiąże się to z ponownym obliczeniem przez te organy wysokości długu celnego przy zastosowaniu art. 122 lit. c) kodeksu celnego.

W przedmiocie kosztów

44 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem; do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (trzecia izba) orzeka, co następuje:

1) **Wykładni art. 122 lit. c) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny należy dokonywać w ten sposób, że podczas określania wysokości długu celnego powstałego wskutek dopuszczenia do obrotu produktów kompensacyjnych organy celne nie są zobowiązane do stosowania reguł naliczania należności dotyczących procedury przetworzenia pod kontrolą celną, gdy przywożone towary mogły zostać nią objęte, chyba że zainteresowany podmiot złoży wyraźny wniosek w tym zakresie.**

2) **Wykładni art. 236 rozporządzenia nr 2913/92 należy dokonywać w ten sposób, że krajowe władze celne powinny uwzględnić wniosek o zwrot należności celnych, w razie stwierdzenia, iż w następstwie błędu zainteresowanego podmiotu, a nie wskutek jego wyboru, wysokość długu celnego została określona przy zastosowaniu art. 121 tego kodeksu i przekazana do wiadomości zainteresowanego. Wniosek powinien zostać uwzględniony również wówczas, gdy wiąże się to z ponownym obliczeniem przez te organy wysokości długu celnego przy zastosowaniu art. 122 lit. c) tego rozporządzenia.**

Podpisy